

Forfatter: Baggesen, Jens

Titel: Udrag fra Eventyr og Fortællinger. - 1889

Citation: Baggesen, Jens: "Eventyr og Fortællinger. - 1889", i Baggesen, Jens: *Eventyr og Fortællinger. - 1889*, 1889-1903, s. 306. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-baggesen01val-shoot-idm139893709522880/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Eventyr og Fortællinger. - 1889

figuring af den Hødesløse Hverdagsubtale, selv i Tilfælde, hvor hverken Henfyn til Stavelsemaal eller Ritm her afgiver Grunden dertil, og uden at nogen komisk Virkning direkte har været tilfiget; saaledes: huse (for huse, dog kun som Ritm), halvviemjenskive (jvfr. ovenfor, S. 296, Note 1), Daglitue, Ristinggrød, Ristingvelling.

S. 3, L. 2-10. Man allsaa let . . . just ikke heller.] 3 1784 ender Stykket, istedenfor med disse Linier, med følgende 10:

Med Trojels Ode jeg mig trøstede,
da af min Visdoms Drøm jeg vaagnede.

hvorved sigtes til Peder Magnús Trojels, under Forfattermærket P. M. T. i „Alm. dansk Bibliotek“ Decbr. 1778 indborte „Ode til Dumhed“; men imellem Stykket om Pætr-Drømmen (der i 1784 er blevet Nr. 3 i Rækken) og det om Finmerigs-Drømmen findes her som et selvstændigt Stykke følgende Linier:

Dog tænkt just ei, min Læser! jeg er Steen,
en Zethus, Øfers eller saadan en,
fordi jeg vaagned op, mig hængte ikke
stray i en bene me secuta Strikke
af Uergrelse, da af en fortamat
jeg blev en Irs, af Horaz en Gunder,
O! Metamorphosis! af en Socrat
Claus Simplex — Læser! det er intet Under;
Naar kiedtes Cosfen vel ved Kioet? eller
naar hørte man at Clauser hængte sig?
Dog ganske Claus er jeg just ikke heller.

Zethus var en Søn af Jupiter og Antiope. Hans Sind var barst og haardt, og hans Hu stod kun til Avægsavl, Jagt og Vaaben, medens hans blidere Tvillingbroder Amphion fandt mest Behag i Sang og Strengespil, hvorved han endog skal have formaaet at lokke Stenene til at føje sig sammen som en Maur om Theben. Paa Grund af denne Forskel i Brødrenes Yndlingshæler, der endog blev en Rilde til Uvedragt imellem dem, bliver Zethus betragtet som Repræsentant for den foretrinsviis praktiske Tænkemaade og Færd, i Modjætning til Amphion, der repræsenterer den mere ideelle, Musierne helligede Virksomhed. — En bene me

secuta Striffe d. e. „en Striffe, som jeg heldigviis havde ved
Haaenden“; jvfr. Horats., Oden III, 97, V. 58-60:

. putes hac ab orno
Pendulum zona bene te secuta
Lædere collam

paa Danff: „Du kan jo hænge Dig i dette Hæfte og der-
til bruge dit Bælte, som Du heldigviis har taget med Dig“.
— Fortunat: naturligviis Helten i den bekendte gamle
Folkeevn om Fortunatus's Brug og hans Enstehar. —
Jens er en i Begyndelsen af Odhøvens 18de Sang fore-
kommende Tigger, hvis Navn derfra er gaaet over til at
bruges som en Personifikation af Fattigdommen. — Gun-
der: d. e. (haværende Student, senere Præst i Jylland
Fr. Chr. Hjort's) „Gunders mærkværdige Reise igiennem den
nye Verden til Amors Rige, en romantisk Drott, udgivet af
Forfatterens Ven, til udbødelig Lov og Uerminde for Op-
dragelsen og Sædne i den nye Verden, men især til Trøst
og Hjulelse for de Følomme Helte“, Søe 1782, hvorefter
Lærde Gft. (20 Juni 1783, Nr. 25) indskrænker sig til at
sige, med en Reminiscens fra Molières Malade imaginaire:
„Vi anbefale denne Bog til alle de Forfattere, som de slemme
Konstbonnere stæffe fornuftsøse Nætter: quia est in eo virtus
dormitiva, cujus est natura sensus assoupire“. — Claus
Simplex: Dagg. betyder ofte, efter tidligere Forfatteres
Egmpel, Navnet Claus — enten alene eller med yderligere
Tilføjninger som: Simplex, Dumriuel o. dsl. — som Be-
tegnelse for en Dumrian: saaledes i nærv. Bd. endvidere
S. 41, 64, 87, 91 og 115.

S. 3, L. 5. hov'dløs] Saaledes — med Bibeholdelse af v,
men forøvrigt snart med og snart uden tilføjet Apostrof —
skrifer Bagg. jaagobifom uden Undtagelse Ordet Hoved,
naar han vil have det trukket sammen til een Stavelse (jvfr.
hvov, som i nærv. Bd. S. 93 L. 9, Hov'der har et Ord
som Moder til Mindehjager). Talrige Egmpel paa denne
Sammentrækning ville forekomme i det Følgende.

— — — 16-20. Sær slog Musfken . . . synger den,
Dorinel] Htebenfor disse findes i 1784 følgende Linier:

fær for Musfens Skyld; thi jeg har her i Kioe
dens Rige aldrig hørt — jeg synges man
der liden Gunder spillede og sang
fær bedre end Du synger den, Dorine!